

то сърдце той чулъ виковетъ на кърджалиитъ, гърмежитъ и писъцитъ. И въ малкия му умъ се зародила спасителна мисълъ. Бързо се изкачилъ по тѣсната стълба, грабналъ чукалото и съ все сила заудрялъ клепалото. Удрялъ безъ редъ, не като за служба, удрялъ силно, Надежда грѣла въ очитъ му, че четниците изъ горитъ ще чуятъ клепалото и ще разбератъ опасността за селянитъ. Куршуми запищѣли около Зарка, а долу озвѣрени кърджалии разбивали вратата на камбанарията. Но

Зарко все удрялъ, по-силно и по-силно. Очитъ му блещѣли отъ желание да спаси селото си.

Далечъ задъ планински чукари се криела четата на Мирко войвода. До будния и остъръ слухъ на много четници достигналъ като слабо ехо звукътъ отъ църковното клепало. Отначало всички помислили, че клепалото бие за служба. Но то не спирало, биело тревожно, слушали се и дочули гърмежи отъ пушки. Войводата далъ заповѣдъ и четниците въоръжени се затичали надолу. Стигнали навреме. Съ устремъ тѣ се втурнали срещу кърджалиитъ, които били многобройни, но разпрѣснати изъ цѣлото село. Постепенно четниците ги избивали, а оцѣлѣлитъ забѣгнали по различни посоки.

Единъ по единъ селянитъ се показвали отъ своитъ скривалища и съ сълзи благодарили на четниците. Всички се чудѣли, кой е ималъ смѣлостъ да бие клепалото, разбили вратата на камбанарията, която кърджалиитъ още не били отворили, нѣколцина се изкачили горе и намѣрили Зарка, проснатъ на малката дъсчена площадка, облѣнъ въ кръвъ — единъ куршумъ го ударилъ въ гърдитъ. Още билъ живъ. Внимателно го смъкнали долу. За мигъ Зарко отворилъ очи и видѣлъ надвесенъ надъ него